

Ngày Đầu Tiên Tôi Vào Viện Dưỡng Lão

Tôi năm nay tám mươi hai tuổi. Sáng nay, con gái đưa tôi vào viện dưỡng lão. Nó nói:

- Ba ở đây sẽ có người chăm sóc. Con cũng yên tâm hơn. Tôi chỉ gạt đầu. Tôi biết con bé nói đúng. Mấy tháng gần đây, chân tôi yếu dần. Có lần tôi té trong phòng tắm, nằm dưới sàn gần một tiếng đồng hồ mới với được điện thoại.

Từ hôm đó, con gái không còn muốn tôi sống một mình. Tôi không trách nó. Tôi biết nó thương tôi. Nhưng khi chiếc xe dừng trước cửa viện dưỡng lão, trong lòng tôi vẫn có một cảm giác rất khó nói. Tôi biết từ hôm nay, cuộc đời mình sẽ khác.

Căn phòng của tôi không lớn. Có một chiếc giường, một cái tủ, một chiếc ghế và cửa sổ nhìn ra bãi đậu xe. Con gái mang theo vài bộ quần áo, thuốc men và một tấm hình gia đình. Nó đặt tấm hình lên chiếc bàn cạnh giường rồi hỏi:

- Ba thấy được không?

Tôi nói:

- Được rồi con.

Thật ra tôi muốn nói với nó rằng tôi muốn về nhà. Tôi muốn về căn nhà mà tôi đã sống gần bốn mươi năm. Nơi tôi tự tay sơn từng bức tường. Tự sửa hàng rào. Tự trồng cái cây trước sân. Nơi vợ tôi từng nấu ăn mỗi chiều và đứng ngoài cửa gọi tôi vào khi trời tối. Nhưng vợ tôi mất rồi. Các con đều có gia đình riêng. Còn căn nhà bây giờ chỉ có một mình tôi.

Con gái mở tủ, xếp quần áo cho tôi rồi nói rất nhiều chuyện. Nó nói cuối tuần sẽ đến. Nó sẽ mang món tôi thích ăn. Nó nói nếu thiếu gì thì gọi cho nó. Tôi biết nó đang cố làm cho tôi cảm thấy khá hơn. Trước khi về, nó ôm tôi thật chặt. Tôi vỗ nhẹ lên lưng nó rồi nói:

- Con về đi. Ba ở đây được mà.

Cánh cửa vừa đóng lại, tôi ngồi xuống mép giường. Căn phòng im lặng. Tôi nhìn cái vali còn mở dưới chân. Tự nhiên tôi không biết mình phải làm gì tiếp theo. Cả cuộc đời tôi lúc nào cũng biết mình cần làm gì. Ngày còn trẻ thì đi làm. Có vợ rồi thì lo cho vợ. Có con thì lo cho con. Nhà hư thì sửa. Xe hỏng thì mang dụng cụ ra làm. Gia đình gặp chuyện gì, mọi người đều gọi tôi.

Ngày đó, tôi là người phải mạnh mẽ. Tôi không được phép than mệt. Không được phép nói sợ. Không được phép nói mình không biết phải làm sao. Vậy mà hôm nay, người ta hỏi tôi có tự thay quần áo được không. Có tự đi vệ sinh được không. Có nhớ hôm nay là thứ mấy không. Tôi hiểu họ không có ý gì. Họ chỉ đang làm nhiệm vụ. Nhưng mỗi câu hỏi đều khiến tôi nhận ra rằng mình không còn là người đàn ông như trước nữa.

Buổi chiều, một cô y tá bước vào đo huyết áp. Cô ấy nói chuyện rất nhẹ nhàng. Cô hỏi:

- Ông có cần gì không?

Tôi nói:

- Không. Tôi ổn.

Đàn ông chúng tôi thường nói như vậy. Tôi ổn. ngay cả khi trong lòng không ổn chút nào. Tôi không muốn khóc trước mặt con. Không muốn than thở với y tá. Cũng không muốn ai nghĩ tôi yếu đuối. **Nhưng thật lòng mà nói, hôm nay tôi rất sợ.** Không phải sợ nơi này.

- **Tôi sợ mình sẽ bị bỏ quên.** Sợ những ngày cuối tuần, tôi sẽ cứ ngồi nhìn ra cửa, chờ một người không đến.
- Sợ một ngày các cháu lớn lên, bận rộn với cuộc đời của chúng và chỉ còn nhớ đến tôi qua một tấm hình.
- Sợ người ta chỉ nhìn thấy một ông già yếu, đi chậm, nghe không rõ và cần được giúp đỡ.
- Mà không ai biết người đàn ông này đã từng làm việc mười hai tiếng một ngày.

- Từng bế con đi cấp cứu giữa đêm.
- Từng cầm tay vợ trong bệnh viện.
- Từng dành cả đời để che chở cho một gia đình.

Bữa tối hôm nay là khoai nghiền, đậu và một miếng thịt mềm. Người đàn ông ngồi đối diện tôi hỏi:

- Ông mới vào à?

Tôi nói:

- Ừ. Hôm nay là ngày đầu.

Ông ấy gật đầu rồi nói:

- Ngày đầu ai cũng muốn về nhà.

Tôi hỏi:

- Sau này có quen không?

Ông ấy im lặng một lúc.

Rồi nói:

- Người ta quen với căn phòng. Nhưng không chắc quen được cảm giác nhớ nhà.

Đêm xuống, tôi nằm trên chiếc giường lạ. Ngoài hành lang có tiếng xe đẩy, tiếng giày của y tá và tiếng một người đàn ông lớn tuổi gọi tên vợ mình. Tôi quay mặt về phía tấm hình gia đình. Trong hình, tôi còn khỏe. Vợ tôi còn sống. Các con còn nhỏ. Tất cả chúng tôi đều đang cười. Tôi nhìn tấm hình thật lâu rồi nói nhỏ:

- Ngày đầu thôi mà. Rồi sẽ ổn.

Tôi không biết mình đang nói với ai. Có lẽ tôi đang nói với người đàn ông trong tấm hình. Có lẽ tôi đang nói với chính mình. Ngày mai, tôi sẽ cố bước ra ngoài hành lang. Tôi sẽ tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ. Tôi sẽ thử nói chuyện với những người ở đây. Có thể chúng tôi đều có những câu chuyện giống nhau.

- Từng là chồng.
- Từng là cha.
- Từng là người gánh vác gia đình.
- Và rồi một ngày, chúng tôi phải học cách để người khác chăm sóc lại mình.

Điều đó không dễ đối với một người đàn ông. Cả đời tôi được dạy phải tự đứng trên đôi chân của mình. Nhưng tuổi già rồi cũng đến lúc bắt tôi phải chấp nhận rằng đôi chân ấy không còn đủ mạnh.

Tôi tên là Robert. Tôi tám mươi hai tuổi. Hôm nay là ngày đầu tiên tôi ở viện dưỡng lão. Tôi không cần ai thương hại. Tôi chỉ mong khi ai đó bước vào căn phòng này, họ đừng nhìn tôi như một ông già đang chờ những ngày cuối đời. Hãy nhìn tôi như một người đàn ông đã sống trọn một cuộc đời.

- Một người chồng từng yêu vợ.
- Một người cha từng hy sinh cho con.
- Một người đàn ông đã từng rất mạnh mẽ.

Và dù hôm nay tôi cần người khác dìu mình bước đi... tôi vẫn là tôi.